

III MILLENNIUM

L U I S R O Y O

III MILLENNIUM

L U I S R O Y O

SOMBRERO

IEDERE DAG ALS IK WAKKER WORD, VRAAG IK ME AF WAAROM HET RAAM ZO GEPLAATST IS DAT DE ZONSOPKOMST NIET TE ZIEN IS.

IK VRAAG ME OOK CONSTANT AF WAAROM IK STEEDS DE GOEDE RAAD KRIJG OM AL MIJN FANTASIEËN IN EEN KOFFER TE STOPPEN EN WEL OP EEN ZODANIGE MANIER DAT ER EEN BOEK VAN GEMAAKT KAN WORDEN. AAN DE ENE KANT IS HET DE ZEER GEDEVEN DIRECTEUR VAN HET PSYCHIATRISCH CENTRUM IN ZARAGOSA, EEN KLEIN, ONBEDUIDEND PLAATSJE IN HET MIDDEN VAN SPANJE WAAR IK WOON, OF LIEVER GEZEGD, WAAR ZE ME VASTHOUDEN, OF ALTHANS PROBEREN VAST TE HOUDEN. WAT ZE AL EEN BEHOORLIJKE TIJD GOED GELUKT IS, ALWEER VIJFTIEN JAAR VOLGENS MIJN EIGEN BEREKENINGEN.

AAN DE ANDERE KANT IS HET MIJN FAMILIE, DIE OOK BLIJFT ZEGGEN DAT HET UITZOEKEN EN OP VOLGORDE LEGGEN VAN AL DIE DINGEN MIJN ZIEKTEBEELD ZAL VERBETEREN. MAAR IK WEET DEKSELS GOED DAT ZE ALLEMAAL TEGEN ME LIEGEN, INCLUSIEF DIE MAN DIE ME ZO AF EN TOE EEN KEER BEZOEKT EN ZEGT DAT HIJ MIJN UITGEVER IS. ZE ZEGGEN ALLEMAAL DAT IKZELF DEZE ILLUSTRATIES HEB GEMAAKT EN GESCHILDERD. DAT WE NU IN HET JAAR 1998 LEVEN EN DAT HET EEN GOEDE THERAPIE ZOU ZIJN OM ZE NOG EENS TE BEKIJKEN.

ZE VINDEN HET BELANGRIJK OM ME TE MISLEIDEN, EN IK BEGRIJP NIET GOED WAAROM. HOE MEER KLOKKEN EN KALENDERS ZE VOOR MIJ VERBERGEN, HOE MEER IK ERVAN OVERTUIGD BEN DAT WE IN HET JAAR 2160 LEVEN, OF MISSCHIEN AL WEL IN 2190. IK HEB NOG NOOIT EEN AIRBRUSH IN MIJN HANDEN GERAAD EN IK KAN NIET GELOVEN DAT ER IN 1998 IEMAND IS GEWEEST DIE DIT SOORT SCHILDERIJEN HEEFT KUNNEN MAKEN. IN DIE TIJD WAREN DE MENSEN BEZIG MET CONCEPTUAL ART, MINIMALISME, NIEUW EXPRESSIONISME EN GOD WEET WAT NOG MEER. DAT WAS IN DIE TIJD POPULAIR. MAAR MISSCHIEN DOE IK ER BETER AAN ZE MAAR GEWOON KUN ZIN TE GEVEN. DAN HOUDEN ZE MISSCHIEN OP ME NOG MEER SLAAPPILEN TE GEVEN. IK ZAL MIJN KOFFER LEEGRALEN, AL MIJN HERINNERINGEN BIJEEN PAKKEN EN ZE DE TITEL III MILLENNIUM GEVEN.

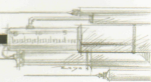
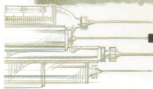
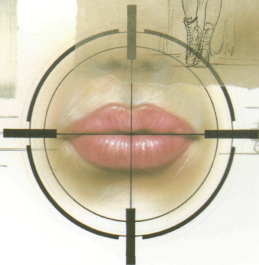

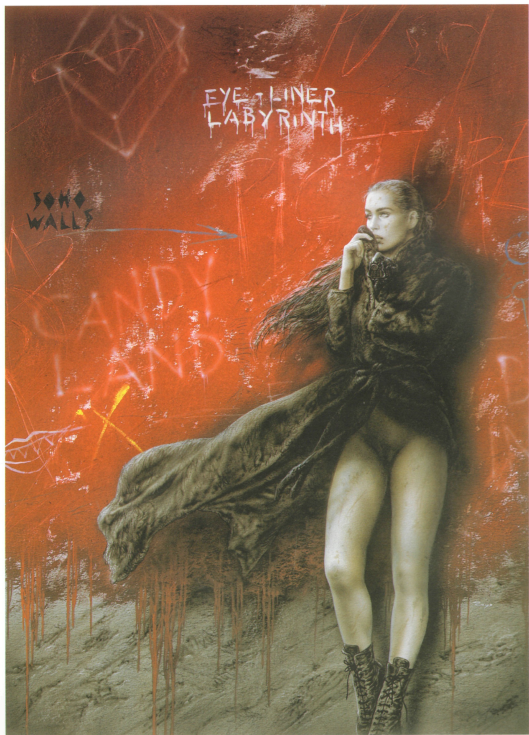
Ik zag een nieuwe hemel en een nieuwe aarde,
want de eerste hemel en de eerste aarde
waren verdwenen en de zee bestond niet meer.

HET BOEK OPENBARING

LABYRINTH

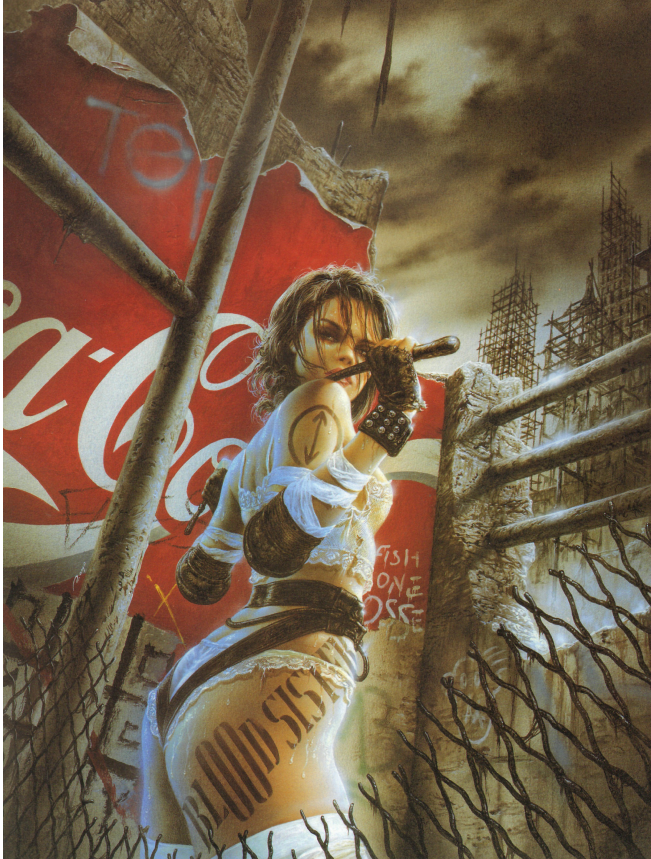

Af en toe loop ik nog wel eens door deze uithoek, die vroeger Soho genoemd werd. Er is een tijd geweest dat deze muren op gevangenis muren leken en een oneindig doolhof vormden voor minotaurussen. Muren vol posters en neonreclames maakten reclame voor het paradijs. Verkopende muren. Maar dat is alweer jaren geleden.

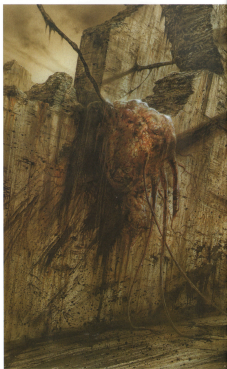
Het is nu 2039 en de muren zijn prachtig geworden door de littekens van de tijd. Vandaag doen zowel dat doolhof als de mededelingen er niet meer toe. Ik zit opgescheept met de overblijfselen die deze berichten bedekken.

Meer over de Minotaurus
Nabul het labirint van Daedalus, waar de
Minotaurus opgesloten zat, vergeeten won,
ontworpen mijnsen Daedalusmannen
mijnsen labirint en de minotaurusen
zaten met honderden in onze buken.

ALFABET, DE LETTER "T" • F.A.K.K.2 • 1997 (34 x 48 cm) Ontwerp van Kevin Eastman en tot leven gebracht door Julie Strain

ALFABET, DE LETTER "X" - F.K.K.2 - 1997 (77 x 104 cm) Ontwerp van Kevin Eastman en tot leven gebracht door Julie Strain.

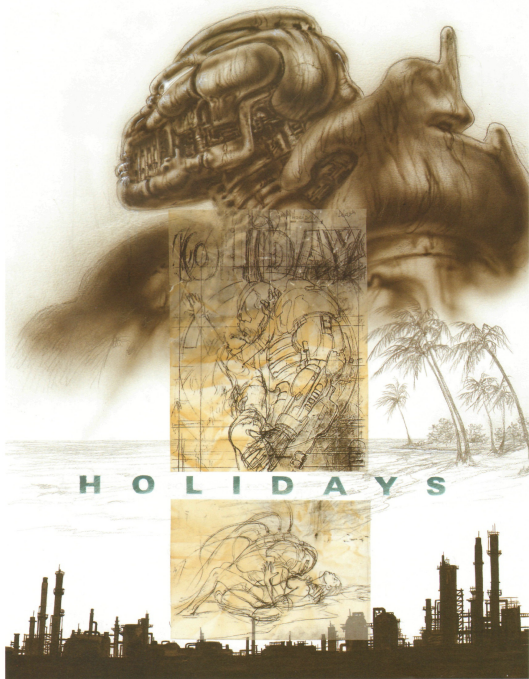

Tranen die uitbarsten, profiteren, exploderen en spetteren.

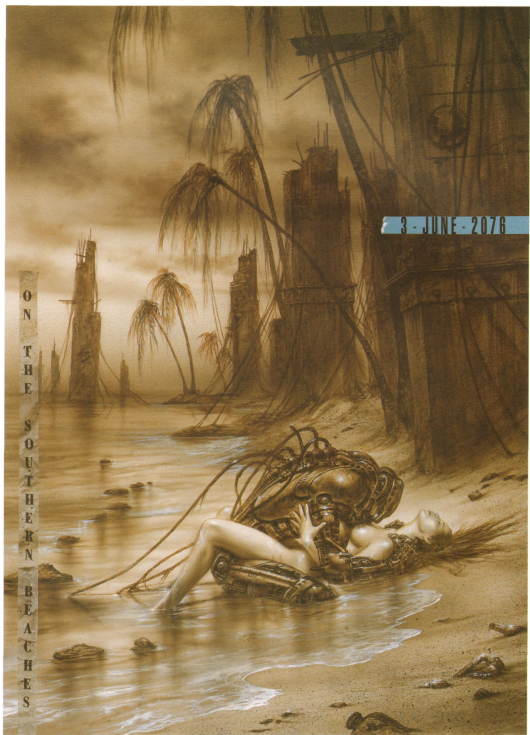
TRANEN VAN HET III MILLENIUM - 1997 (39 x 58 cm) Cover van de Heavy Metal kalender.

ON THE SOUTHERN BEACHES

3 - JUNE - 2076

III MILLENNIUM - MEMORY HOLIDAYS ON THE SOUTHERN BEACHES

A TICKET TO THE SOUTH, A FEW DAYS TO COVER MY SKIN
WITH PUSTULES, TO FEEL THE CHOKING HEAT.

SINCE MAY 2076

EVERYTHING HAS CHANGED. I WILL
NO LONGER SEE MY SKIN FALLING IN STRIPS,
NOR FEEL THE WRINKLES OF AGE, NOR TRY
TO CONCEAL THAT YELLOW PUS WITH
CREAMS.

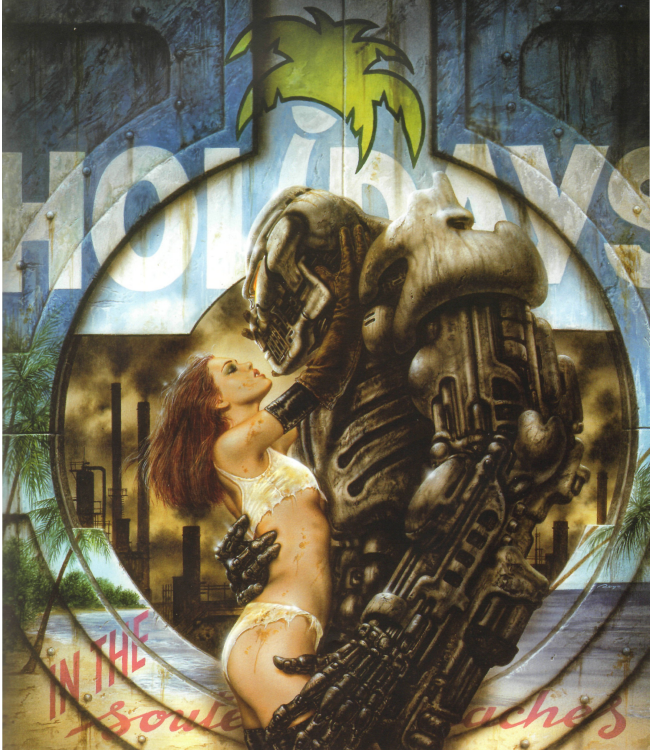
SINCE I ACCEPTED TWO YEARS AGO CHANGING MY
BODY FOR THIS ONE MADE OF TITANIUM,

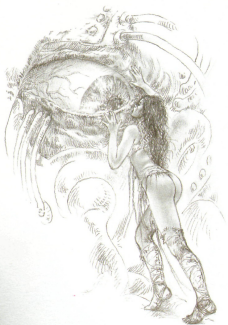
HOLIDAYS ARE A DIFFERENT THING ALTOGETHER. ONLY

MY OLD BRAIN KEEPS GIVING ME SOME TROUBLE.
BECAUSE THIS SOUTHERN HEAT STILL OBSESSES

ME WITH SEX.

- 1 SCHETS
 - 2 SCHETS
 - 3 COVER
- voor de twintigste verjaardag
van Heavy Metal
1997 (63 x 41 cm)

1

2

3

Ik weet niet of het mijn herinnering is die me naar haar toe trekt, of misschien een onderdrukte illustratie. Ik zie eindeloze wegen waar de wind je gezicht geselt en de kleding van mijn begeerlijke metgezel beweegt in een spannend peepshowspelletje.

Ik hoor het geluid van rubberbanden op het asfalt en het gegrom van de motor. Alles rondom je auto verdwijnt, alles wordt achter je gelaten.

Hoewel de afbeelding kristalhelder in mijn herinnering gegrift is, herinner ik me sinds mijn wedergeboorte alleen nog maar in flarden de brokken van die wegen, die ongetwijfeld nergens meer naartoe leiden, met auto's die niet meer bewegen. En er is nooit meer een zuchtje wind. Er zijn alleen nog miljoenen draden die een gigantisch spinnenweb vormen en ons ieder ogenblik kunnen vangen.

Ren, blijf bewegen, luister met je oren die doof worden van het pompen van je bloed. Spieren strak gespannen omdat ze de dood verwachten - twee keer schreeuwen op zijn minst - ik dook weg tussen de wagens. De vallende avond hielp me. Net zoals de schreeuende woordenwisseling in de buurt van de ongelukkige smokkelaars. Ik was niet de enige die tussen de servowagens wegdook, toen de wapens plotseling vuurden.

Het oproer verspreidde zich. Het rood en het zwart van de bewakers en het groen van de havenautoriteiten was overal. Ik begon weer wat hoop te krijgen - ook de smokkelaars zouden zeker onopvallend willen verdwijnen.

Ik nam mijn kans waar en rende over de open ruimte naar een vrachtservo die tot stilstand was gekomen om een paar officials de kans te geven de vracht te inspecteren. Na hun goedkeuring begon de servo weer gang te maken, alle wagens meetrekkend, terwijl de verbindingen zich vasttrokken. De op een na laatste wagon was geladen met kisten. Mijn vastgebonden handen maakten het aan boord klimmen gevaarlijk, maar het lukte me om mezelf zo goed mogelijk in de wagon te krijgen. Met een slinger die zich voortzette vanaf het begin van de machine tot het eind draaide hij de weg op naar de terminal.

Ik zou hier gemakkelijk verloren kunnen raken, bedacht ik tevreden, terwijl de servo zich regelmatig in de schaduw van andere schepen bevond. Schaduwen die bewogen en veranderden door de havenlichten die heen en weer bewogen boven de tijdelijke laadperrons. De nacht was gevallen en ik was blij met zijn beschutting, net zoals met de koele vochtigheid van de bries die uit de zee begon te komen.

We passeerden schip na schip. Hun afmetingen werden langzaam kleiner en er waren steeds minder servo's in gebruik. Ik passeerde een perron met erg kleine humanoiden. Kinderen, vertelde mijn herinnering, een aantal betekenissen weergalmden. Dit was dus de laadplaats van de Onafhankelijken. Handelaren, zonder permanente verblijfplaats en zonder langdurige contracten. Hele generaties werden op die schepen geboren en sleten daarna hun hele leven op hetzelfde schip, tot ze stierven.

Ik liet mezelf van de servo afrollen en rolde door tot ik de duisternis van de schaduw bereikt had. Terwijl ik op de stenen ging zitten, keek ik hoe de machine de verte in reed.

SCHETS

SCHETS

SCHETS

Ik stak de leere band door de ring van de hooft en hing hem om mijn nek. De schijf hing precies in het midden van de hooft tussen mijn borsten. Perfect. Mijn vingers gleden over de regenkleurde patronen die op het oppervlak aanwezig waren en zonden sensuele trillingen door mijn armen.

De kleine humanoid, met zijn overtreven lange handen, was zover met de minst opvallende knuut voor mijn missie. Maar het werkte goed verzakende ik maar, terwijl ik de plooiën van mijn mantel, die ik ook gekocht had, langs mijn benen bekeek.

Het eenvoudig geweven gewaad was de gebruikelijke kledij voor beide seksen. De hooft was het enige ornament dat volgens de gods, naar inwendig, het nodig was. Pluching, zei ik tegen mezelf. Toen ik mijn goeder en sterke schuilen bewonderde. Mijn handen voelden de bijzondere zachtheid van de zijde en daarna de zachte plooiën van het geweven kledingstuk. Geboren met een hand in de zak van een ander, was een omschrijving die vaak door andere types gebruikt werd om een Ket te beschrijven. Het was waar, het is bijna onmogelijk voor een Ket om zijn prachtige handen bij zich te houden, maar dat komt gewoon omdat het gevoel zijn favoriete zitting is, zijn grootste genot.

Ik sloot mijn nieuwsgierige vingers om de geruststellende boog van de hooft op de gebruikelijke waardige manier. Vooral mensen waren altijd beledigd door de neiging van de Ket om alles wat ze interessant vonden te liefhebben. Dat liet ze er natuurlijk niet van weerhouden om daarnaast de beide knuuten van de Ket te zijn. Er was overal veel vraag naar maspeuten van de Ket.

Huiders numberteken stond bekend als een plek waar je alles kon kopen, legaal of illegaal. Die reputatie had mij dat ook, terecht, het idee gegeven dat ik er zou kunnen verdwijnen. Het verklaarde ook waarom zo'n onlogische wereld zo'n populaire helpplaats was voor schepers van zinwel, die Hoppeblik aan de niet-probante staten van de zandgebieden. Het zou me hier geen moeite kosten om een schip te vinden dat me naar Nigal II zou kunnen brengen, of althans naar een plaats in dat gebied van de ruimte.

Benoiter's Eye, Julie E. Cienneda

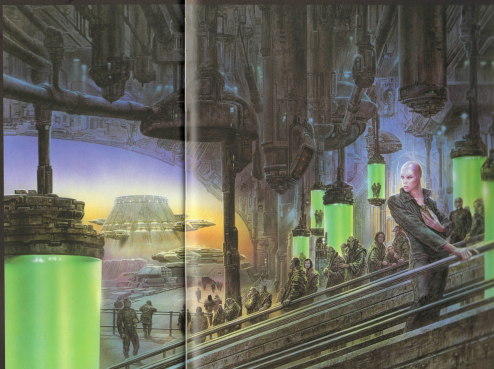
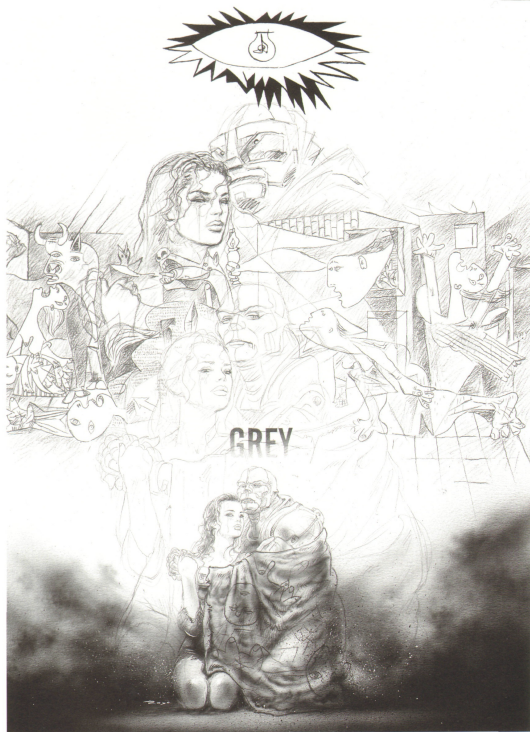

Illustration by
Mickael Del

DE MAN MET EEN MONOCLE
1998 (20 x 25,5 cm)

GREY
GREY
GREY

OVER A GREYER GREY

2042 - &MATISSE? - 2058 - &LEGER? - 2063 - &MALEVICH? - 2073 - &MODIGLIANI?
2076 - &CHAGAL? - 2085 - &DUCHAMP? - 2101 - &DALI? - 2107 - &MIRO? - 2112
&MAX ERNST? - 2119 - &MASSON? - 2125 - &MAGRITTE? - 2128 - &POLLOCK? - 2134 - &ROTHKO? - 2137
&KLEIN? - 2143 - &PICASSO? - 2149 - &FONTANA? - 2152 - &TAPIES? - 2180 - &WARHOL? - 2187
&LICHTENSTEIN? - 2193 - &MATHIEU? - 2201 - &SOULAGES? - 2206 - &LIPPOLD? - 2212 - &HUCKNEY?
2219 - &HAUSCHENBERG? - 2230 - &WESSELMANN? - 2242 - &HOEYDONCK? - 2247 - &PETLIN?

III MILLENNIUM - MEMORY

GREY OVER A GREYER GREY

22nd December 2054

I remember thousands of apocalyptic stories that were written in the last half of that twentieth century of my youth. There was also a variety of versions; the Third World War, a nuclear war, radioactive leaks, and I don't know what else. The saddest thing is that such a long time has elapsed and I still don't know what happened. It is true that this century is bewildering, it is true that part of the "XXth" century civilization has disappeared, but as usually happens, nobody knows why. We are always caressed or wounded by the horizon, whatever year it may be. I have seen the sweetness once again. A sweetness made of circuits and optic fibre. I have seen the horror of grey cold serve as heat.

Het doel van het verhaal van 'Planet of the Apes' was om ons te laten geloven dat er een nieuw universum bestond. Een donkere, groene en vochtige wereld, die beter geschikt was voor mensapen en gorilla's. Oneindige en onmogelijke natuurgebieden, ellendige primitieve steden met zware, donkere en ondoordringbare luchten.

De wereld met mensapen was werkelijk angstaanjagend. Zoals ze in de film gekleed gingen in ruwe jassen en pakken, bewapend met steekwapens die ontworpen waren voor hun lange armen en versierd met afbeeldingen van doodshoofden - typische symbolen van een twijfelachtige beschaving.

Ook de gevangenissen, de kooien voor de mensen, waren aangepast. Ze leken sprekend op een dierentuin. Duidelijk een plek waar mensen de rol van dieren hadden overgenomen.

In 1968 bracht Franklin Schaffner het boek van Pierre Boule, 'Planet of the Apes', onder de aandacht van de filmstudio's. Het verhaal speelt zich af op het moment waarop, tijdens de evolutie van de mensen, de apen de macht overnamen en de mensen terugkeerden tot het niveau van de dieren. De directe aanleiding voor deze ingrijpende gebeurtenis is de atoomboom.

De film behandelt een klassiek thema: reizen door de tijd.

Een speciaal ruimteschip verlaat de aarde onder commando van Captain Taylor, geleid door Charles Heston. De bemanningleden zijn ingeweven, want de reis zal vele jaren duren. Taylor, die erg pessimistisch is over de toekomst van de aarde, zet zijn laatste woorden op een tape, voordat hij zich laat invriezen.

Door een ongeval raakt het ruimteschip uit zijn koers en komt in een groot meer terecht, in een volstrekt onbekende wereld. Tijdens een wandeling door het verlaten landschap worden de drie astronauten geconfronteerd met iets wat ze niet hadden kunnen voorzien: menselijke wezens die zich gedragen als wilde en teruggevoelden zijn in een soort dierlijke status. Als volglagen tegenstelling hiernaar verschijnen kort daarna enorme massapen met vuurwapens.

Aan alles kun je zien dat 'Planet of the Apes' een film is uit de jaren zestig van de twintigste eeuw. Er wordt namelijk voortgeborduurd op de westerns uit die tijd: verlaten landschappen, paarden en geweren. Er is echter alles aan gedaan om de kijker te verplaatsen in een ongelooflijke wereld, met inbegrip van de belichting en de totale atmosfeer van de opnames.

En als laatste feit was er het bestaan van een juryrechtspraak. Een rechtspraak die zo menselijk is dat de apen daarmee minder slecht zouden overkomen en zouden bewijzen dat ze ons niet wilden terroriseren. Deze verandering zit vol ironie: een primitieve maatschappij is duidelijker, wanneer mensen de rol van beesten gaan vervullen.

Voor al het beeld van een ingestort, half verbrand Vrijheidsbeeld, waarmee de kijker uiteindelijk tot de ontdekking komt dat alles zich gewoon afspeelt op onze eigen planeet, maakt een onvergetelijke indruk.

P. RYAN

HET GEHEIM II - 1995 (25,5 x 38 cm)

CRET 2.012 - 1998 (21 x 31 cm) (andere zijden)

CHASTITY - 1997 (29 x 42 cm), in opdracht van Penthouse Comix.

"TITY" 2.010 - (21 x 31 cm) (andere spien)

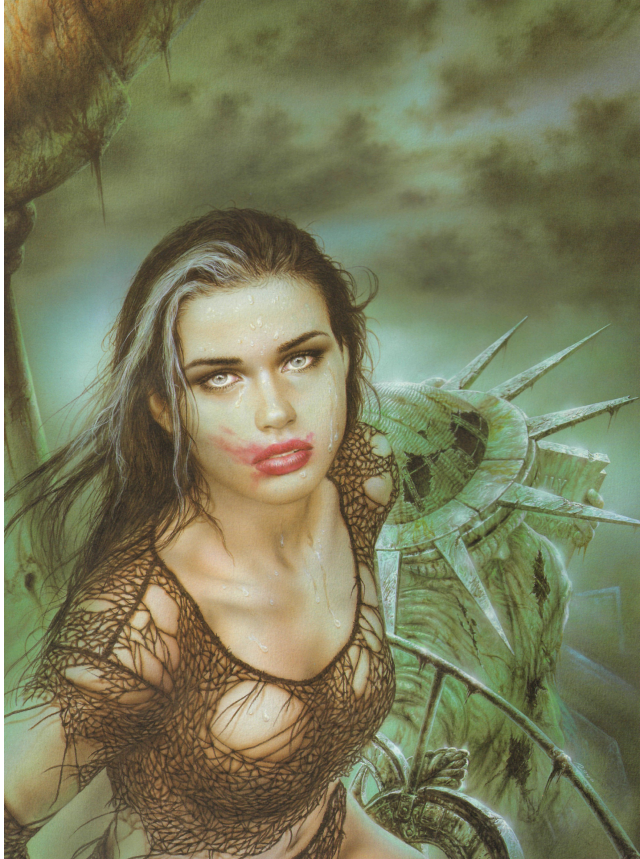

ZEVENTIEN MILJOEN TON ROESTIGE DROMEN AAN DE RAND VAN DE ATLANTISCHE OCEAAN.
17 AUGUSTUS, 2017

IK HEB NOG NOOIT ANDERE LIPPEN GEKUST, MAAR NU HEBBEN MIJN LIPPEN CENTIMETER VOOR
CENTIMETER DEZE ROESTIGE STUKKEN IJZER BEROERD. EEN DROOM VAN ZEVENTIEN MILJOEN
TON DIE IDIOTEN AAN HET EINDE VAN DE TWINTIGSTE EEUW HEBBEN OVERGELATEN VAN EEN
MONUMENT DAT GEEN NAAMMEER HEEFT.

MAAN NA DE VERNIETIGING II
1997 (70 x 95 cm)

MAAN NA DE VERNIETIGING
1907 (82 x 118 cm)

Niet ver weg was een berg, wiens akelige top vuur en rook uitbraakte. Zijn glanzende korst wees erop dat in zijn schoot metaalgoud verborgen zat. Door de lucht van zwavel vloog een grote legermacht haastig weg. Mammon wees ze de weg. Mammon, de Geldgod, neergedaald uit de hemel voor allen die op zoek zijn naar het slijk der aarde. Op zoek naar schatten, verborgen in moeder aarde.

GEVALLEN ENGEL II - 1998 (32 x 48.5 cm)

Ik zag een engel neerdalen uit de hemel. Ze droeg in haar hand de sleutel van het onderaardse en een ketting. Ze overmeesterde de draak, dat akelige beest dat eigenlijk de duivel is, en sloeg hem duizend jaar aan de ketting. Ze sloot zich samen met hem op in het onderaardse zodat hij zich niet zou kunnen vertonen gedurende de volgende duizend jaar, waarna hij een korte tijd vrijgelaten zou worden.

Het laatste Millennium

GEFÄLLEN ENGEL, II
1998, 100 x 100 cm

III MILLENNIUM

L U I S R O Y O

Luis Royo is een van de meest succesvolle illustratoren van sciencefiction en fantasy. Zijn, doorgaans erotische, illustraties zijn over de hele wereld geliefd. Zijn populariteit heeft ertoe geleid dat hij zich steeds meer is gaan bekwaamen in nieuwe technieken en opvallende experimenten, zodat zijn werk steeds weer verrassend en levend is.

In III Millennium geeft Luis Royo zijn eigen originele visie op het einde van de afgelopen eeuw, in combinatie met zijn visie op de toekomst van de wereld in het derde millennium.

SOMBRIERO

